

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 7Sžo/41/2016  
Identifikačné číslo spisu: 1014202083  
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2017  
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014202083.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie so sídlom v Tulčíku č. 310, IČO: 31 303 862, právne zast.: JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova č. 20, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Námestie Ľudovíta Štúra č. 1, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 9. októbra 2014, číslo: 7636/2014-1.10.2 (24/2014 - rozkl.), o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 18. februára 2016, č.k. 1S/272/2014-87, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 18. februára 2016, č.k. 1S/272/2014-87, p o t v r d z u j e .

Návrh žalobcu na prerušenie odvolacieho konania z a m i e t a .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým uznesením z 18. februára 2016, č.k. 1S/272/2014-87, zastavil konanie. Preskúmaným rozhodnutím z 9. októbra 2014, číslo: 7636/2014-1.10.2 (24/2014 - rozkl.) žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, Odboru štátnej správy ochrany prírody z 31. júla 2014, číslo: 5727/2014-2.3, ktorým povolil výnimku zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1, písm. b/ a e/ zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z.z.“) na usmrtenie - odstrel jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri L., držať ho a prepravovať. Platnosť rozhodnutia bola obmedzená do 30. novembra 2014 a za podmienok uvedených vo výrokovej časti prvostupňového správneho rozhodnutia pod bodom 1 až 8.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní postupoval v intenciách § 82 ods. 9 písm. a/, § 89 ods. 3 zákona č.

543/2002 Z.z. ako aj druhej hlavy piatej časti OSP.

Konštatoval, že prvostupňové rozhodnutie žalovaného stratilo platnosť v dôsledku čoho napadnuté rozhodnutie zo zákona stratilo účinnosť, a teda v danom prípade nejde o rozhodnutie, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ktorými môžu byť ich práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti priamo dotknuté (§ 244 ods. 3 OSP) a súčasne napadnutým rozhodnutím žalovaného žalobca nemôže byť ukrátený na svojich právach (§ 247 ods. 1 OSP).

Poukázal na ustálený právny názor, podľa ktorého, ak rozhodnutie orgánu ochrany prírody o povolení na usmrtenie chráneného živočícha - medveďa hnedého podľa § 89 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z.z. stratilo platnosť uplynutím času, na ktoré bolo vydané, odpadol dôvod na ďalšie konanie o povolenie takejto výnimky. Krajský súd ďalej s poukazom na stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2014, č. Snj 72/2013 a rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2014, sp.zn. 9Sžp/11/2013, z 2. decembra 2014, sp.zn. 3Sžo/80/2014, 3Sžo/83/2014, 3Sžo/89/2014 uviedol, že neplatnosť povolenej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha medveďa hnedého, spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená, má za následok, že odpadol predmet konania, lebo výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Z toho dôvodu správny orgán, prípadne súd, musí konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu konania zastaviť.

Záverom krajský súd dodal, že v čase podania žaloby, ako aj v čase rozhodovania súdu, čas, do ktorého bola povolená realizácia výnimky na odstrel medveďa hnedého v uvedenom poľovnom revíre uplynul, čím nastali okolnosti obdobné zrušeniu rozhodnutia o povolení výnimky, a preto konanie zastavil, nakoľko výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už neexistuje.

O náhrade trov konania rozhodol súd s prihliadnutím na ustanovenie § 250k ods. 1, § 246 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) tak, že účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

## II.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Rozhodnutie krajského súdu považoval za nesprávne z dôvodov uvedených v ustanovení

- § 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/ OSP (žalobcovi bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom),
- § 205 ods. 2 písm. d/ OSP (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a
- § 205 ods. 2 písm. f/ OSP (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

V podanom odvolaní v prvom rade poukázal na jeho postavenie v správnom konaní a v tejto súvislosti na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 8. marca 2011, sp.zn. C-240/09, ktorý sa týkal výkladu článku 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a jeho prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia schváleného v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady zo 17. februára 2005, č. 2005/370/ES (ďalej len „Aarhuský dohovor“). V tejto súvislosti ďalej uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v ďalších konaniach rozhodol v otázkach žalôb žalobcu týkajúcich sa jeho postavenia v konaniach podľa zákona o ochrane prírody tak, že jeho žalobám vyhovel a bezvýnimčne identickým spôsobom rozhodli aj krajské sudy, ktoré o žalobách žalobcu týkajúcich sa jeho postavenia v

uvedenom konaní rozhodovali.

Ďalej uviedol, že krajský súd založil svoje rozhodnutie o zastavení konania o žalobe žalobcu odkazom na stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2014, č. Snj 72/2013, obsah ktorého nepovažuje za reflektujúci platnú právnu úpravu, vrátane práva žalobcu na účinnú účasť v konaniach týkajúcich sa ochrany životného prostredia, pričom napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo vydané v konaní, na ktoré nedopadá ani uvedené stanovisko.

Žalobca ďalej vyjadril presvedčenie, že uvedeným rozhodnutím boli porušené jeho ústavné práva uvedené v čl. 44 ods. 1, čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva uvedené v čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

S poukazom na ustanovenia § 248 OSP, § 250d ods. 3 OSP, § 250i ods. 1 OSP uviedol, že citované zákonné ustanovenia jednoznačne svedčia v prospech záveru, že pokiaľ krajský súd zastavil konanie bez toho, aby na to existoval zákonom § 248 OSP predvídaný dôvod, odňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Konanie o udelenie výnimky je konaním, ktoré začína na žiadosť žiadateľa tak ako aj v predmetnom konaní, ktoré začalo na žiadosť žiadateľa, ktorým sa domáhal udelenia výnimky zo zákazov v § 35 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z.z.. Žalobcovi nie je známe a ani z rozhodnutia žalovaného správneho orgánu nevyplýva skutočnosť, že by žiadateľ zobral svoju žiadosť na udelenie výnimky späť. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. septembra 2013, sp.zn. 1Sžp/6/2013 a z 13. mája 2014, sp.zn. 1Sžp/13/2013. Postup krajského súdu podľa žalobcu v skutočnosti znamená, že nie len v tomto konaní, ale aj v mnohých ďalších konaniach o žalobách žalobcu, by tento bol zbavený možnosti reálne sa domôcť preskúmania zákonnosti rozhodnutí v oblasti ochrany prírody.

Záverom žalobca vyjadril presvedčenie, že tak článok 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru ako aj článku 46 ods. 1, 2 a 44 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (zmyslom účasti žalobcu v konaniach pred správnymi orgánmi a súdmi je realizovať právo verejnosti na zdravé životné prostredie) nezaručujú žalobcovi abstraktné, imaginárne a formálne práva, ale práva skutočné, o ktorých žalobca oprávnene predpokladá, že ich výkon povedie k efektu, ktorý s využitím týchto práv oprávnene spája, teda dosiahnutie zákonných rozhodnutí v oblasti ochrany prírody a životného prostredia vôbec.

Žalobca zároveň podal aj návrh na prerušenie konania do skončenia konania vedeného pred Súdny dvorom Európskej únie pod. sp.zn. C-243/15 o prejudiciálnej otázke, predloženej Najvyšším súdom Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. 4Sžp/4/2013 v znení cit.:

„Je možné právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces, ktoré je zakotvené v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, v prípade tvrdeného porušenia práva na vysokú úroveň ochrany životného prostredia vykonaného predovšetkým pre podmienky Európskej únie Smernicou Rady č. 92/43/EHS z 21.5.1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín, t. j. najmä napomáhať hľadaniu stanoviska v spojení s verejnosťou k projektu, ktorý môže pravdepodobne významne ovplyvniť osobitne chránené územia sústredené pod európsku ekologickú sústavu s názvom NATURA 2000, a právo ktorého uplatnenia sa v zmysle čl. 9 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia a v medziach naznačených prostredníctvom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie spisová značka C-240/09 zo dňa 8.3.2011 domáha žalobca ako nezisková organizácia založená na ochranu životného prostredia na vnútroštátnej úrovni, spravodlivo naplniť aj takým postupom vnútroštátneho súdu, ktorý zastaví súdny prieskum v spore o preskúmanie rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka v správnom konaní o vydanie súhlasu, ako je tomu vo veci samej, a odkáže ho na podanie žaloby ako opomenutého účastníka v uvedenom správnom konaní?“.

K tomu žalobca bližšie dodal, že v prejudiciálnom konaní C-243/15 pred Súdny dvorom Európskej únie

sa rieši otázka týkajúca sa výkladu zmlúv a aktov orgánov Európskej únie, ktorá úzko súvisí s podstatou podávanej žaloby. Uvedená otázka spočíva v tom, či je možné odoprieť mimovládnej organizácii zaoberajúcej sa otázkami životného prostredia, právo na prieskum rozhodnutia, ktoré napadla na súde s poukázaním na to, že čas, počas ktorého sa mala vykonať činnosť, na ktorú napadnuté rozhodnutie orgánu ochrany prírody udelilo výnimku, či súhlas, v čase súdneho prieskumu už uplynul.

### III.

Odvolať žalobcu bolo zaslané žalovanému dňa 5. apríla 2016 na vedomie.

### IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - ďalej len „SSP“) preskúmal napadnuté uznesenie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 212 ods. 1 OSP, § 492 ods. 2 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 82 ods. 9 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z.z. orgán ochrany prírody konanie podľa tohto zákona zastaví, ak dôvod na konanie odpadol;

Podľa § 89 ods. 3 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z.z. rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané;

Predmetom odvolacieho konania v preskúvanej veci bolo uznesenie krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zastavil konanie vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 9. októbra 2014, číslo: 7636/2014-1.10.2 (24/2014 - rozkl.), ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, Odboru štátnej správy ochrany prírody z 31. júla 2014, číslo: 5727/2014-2.3.

Prvostupňový správny orgán (Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Odbor štátnej správy ochrany prírody) ako príslušný orgán štátnej správy podľa § 2 ods. 1 písm. c/ zákona č. 525/2003 Z.z. o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 65 ods. 1 písm. h/ zákona č. 543/2002 Z.z. na základe žiadosti Slovenského poľovníckeho zväzu, Poľovníckeho združenia L. D. z 30. apríla 2014 a doplnenej dňa 23. mája 2014, v súlade s § 40 ods. 2 a 3 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z.z. a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny

poriadok) v znení neskorších predpisov menovaným rozhodnutím z 31. júla 2014 povolil výnimku zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. b/ a e/ zákona č. 543/2002 Z.z.. Výnimkou sa žiadateľovi povolilo usmrtiť - odstreliť jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri L. D., a to od nadobudnutia účinnosti rozhodnutia do 30. novembra 2014 posledkou na lokalitách M., C. a lokality s výskytom škôd a postriežkou na lokalite D. E. (k.ú. D.), držať ho a prepravovať. Zároveň prvostupňový správny orgán v rozhodnutí stanovil podrobnejšie podmienky v zmysle § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z.z. (ďalšie body 2 - 8).

Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonným predpokladom podania správnej žaloby v správnom súdnictve je skutočnosť, že žalobca bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ktoré je nezákonné. Správny súd musí preukázať ukrátenie práv žalobcu nezákonným rozhodnutím skúmať ex offo. Najvyšší súd má za to, že žalobca nepreukázal ukrátenie na svojich právach, ktoré mu vzniklo rozhodnutím o povolení výnimky podľa § 40 ods. 2 a ods. 3, písm. b/ a c/ zákona č. 543/2002 Z.z., keďže v danom prípade, v priebehu súdneho konania napadnuté rozhodnutia stratili platnosť a žalobcova účasť v tomto štádiu konania nemohla spôsobiť ukrátenie jeho práv, t.j. realizácia jeho práv bola teda výlučne formálneho charakteru, avšak reálne nemohla zabezpečiť výhodnejší resp. priaznivejší výsledok. V tejto súvislosti Najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že konanie začalo na žiadosť žiadateľa, ktorý však nepožiadaval o predĺženie výnimky v zmysle § 89 ods. 2 zákona č. 543/2002 Z.z.

Najvyšší súd vychádzajúc zo stanoviska Najvyššieho súdu zo 4. júna 2014, č. Snj 72/2013, uverejneného webovej stránke [http://www.nsud.sk/data/files/875\\_stanovisko-snj-72-2013.pdf](http://www.nsud.sk/data/files/875_stanovisko-snj-72-2013.pdf) a aj napriek argumentácii žalobcu zastáva názor, že uplynutie platnosti časovo limitovaného rozhodnutia má za následok, že odpadol predmet konania. Správny orgán preto môže (ba dokonca musí) zastaviť konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu správneho konania. Za daných okolností „odpadnutím dôvodu na konanie“ treba rozumieť v prípade časovo limitovaného rozhodnutia aj stratu „platnosti rozhodnutia“ ako právny dôvod, ktorý má za následok odpadnutie predmetu konania v dôsledku uplynutia času, na ktorý bolo vydané. Ak rozhodnutie orgánu ochrany prírody a krajiny o vydaní súhlasu na odstrel jedného jedinca medveďa hnedého, ktorým bola povolená výnimka podľa § 40 ods. 2 a ods. 3, písm. b/ a c/ zákona č. 543/2002 Z.z. stratilo platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané, odpadol dôvod na ďalšie konanie o povolenie takejto výnimky. Rozhodnutie orgánu ochrany prírody potom nemá predmet konania, lebo takýmto predmetom konania nie je povolenie na odstrel jedného jedinca medveďa hnedého. Ak zanikla platnosť rozhodnutia, potom súčasne odpadol aj predmet správneho konania. Uplynutie času, na ktorý bolo vydané rozhodnutie, teda spôsobuje nevyhnutnosť zastavenia konania.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že prípadné zrušenie rozhodnutia žalovaného v danom prípade by nepredstavovalo pre účastníka konania reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech a bolo by v rozpore so zásadou materiálnej pravdy aj v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Súd aj správny orgán musia pritom zásadu zisťovania skutočného stavu veci uplatňovať súčasne so zásadou hospodárnosti tak, aby nedochádzalo k zbytočnému predlžovaniu konania a aby sa neprímerane nezvyšovali náklady konania. Iný výklad zákona by smeroval len k formálnemu zopakovaniu konania o rozklade bez toho, aby umožňovalo účastníkovi konania reálnu možnosť dosiahnuť materiálne iné rozhodnutie v jeho prospech a bolo by v rozpore aj so zásadou hospodárnosti správneho konania, ktorá je zakotvená v § 3 ods. 3 Správneho poriadku.

Pokiaľ žalobca poukazoval na závery plynúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. septembra 2013, č.k. 1Sžp/6/2013 a z 13. mája 2014, č.k. 1Sžp/13/2013, najvyšší súd k tomu dodáva, že uvedené rozhodnutia boli prijaté ešte pred prijatím zjednocujúceho stanoviska správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k zjednoteniu výkladu § 82 ods. 9 písm. a/ a § 89 ods. 3 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z.z. o dôsledkoch neplatnosti povolenia na usmrtenie chráneného živočícha na priebeh súdneho konania (Stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2014, Snj 72/2013), a preto najvyšší súd nemal dôvod sa týmito rozhodnutiami podrobnejšie zaoberať.

K návrhu žalobcu na prerušenie konania až do skončenia konania vedeného pred Súdny dvorom

Európskej únie sp.zn. C-243/15 najvyšší súd uvádza, že Súdny dvor Európskej únie vydal dňa 8. novembra 2016 v danej veci rozsudok.

V uvedenom konaní sa však riešila otázka (o zodpovedanie ktorej požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. 4Sžp/4/2013), ktorá nemôže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní, pretože tieto spolu vecne nesúvisia. Najvyšší súd sa v konaní 4Sžp/4/2013 položenou prejudiciálnou otázkou pýtal, či mechanizmus dvoch súbežne prebiehajúcich správno-súdnych konaní, ktoré vznikli ukončením správneho konania o účasťníctvo a jeho možným súdnym pokračovaním bez prerušenia pôvodného konania o súhlas, u ktorého je zvýšená pravdepodobnosť jeho právoplatného skončenia skôr, ako je to v prípade sporu o účasťníctvo, je v súlade s obsahom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie sp.zn. C-240/09, ktorý kladie zvýšený dôraz na taký výklad procesného práva vnútroštátnym súdom týkajúceho sa podmienok, ktoré je potrebné splniť na podanie správneho opravného prostriedku alebo žaloby, ktoré bude v čo najväčšej možnej miere v súlade tak s cieľmi článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, ako aj s cieľmi účinnej súdnej ochrany práv poskytovaných právom Únie, aby mohla organizácia na ochranu životného prostredia napadnúť na súde rozhodnutie prijaté v rámci konania o súhlas, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Únie v oblasti životného prostredia.

Z obsahu spisu, ako aj priloženého administratívneho spisu správneho orgánu je zrejmé, že so žalobcom sa od začiatku konania jednalo ako s účastníkom konania a toto jeho postavenie nebolo v konaní sporné. Zodpovedanie predloženej otázky Súdnym dvorom Európskej únie je v tomto konaní irelevantné, pretože žalobca ako riadny účastník konania využil právo podať žalobu podľa § 247 a nasl. OSP, ktoré mu nebolo odopreté. Na prerušenie odvolacieho konania teda neboli dané žiadne zákonné dôvody, preto najvyšší súd návrh žalobcu na prerušenie konania s poukazom na § 109 ods. 2 písm. c/ OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP, § 211 ods. 2 OSP a 492 ods. 2 SSP ako nedôvodný zamietol.

Vzhľadom na vyššie uvedené, najvyšší súd stotožniac sa pritom s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, napadnuté uznesenie krajského súdu ako vecne správne podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1, 2 OSP a § 492 ods. 2 SSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 SSP a podľa výsledku konania neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.